

[Kim Behnke]

Det vigtigste middel til at få givet erhvervslivet et raketspark er skattelettelser.

Vi foreslår, at bundgrænsen forhøjes til 50.000 kr. for alle, at 6 pct.-skatten fjernes helt, og at erhvervsskatterne nedsættes til 35 pct.

Endelig afsætter vi en afgiftslempelsespulje på 3 mia. kr.

Det at forhøje den skattefri bundgrænse til 50.000 kr. betyder, at det, der teknisk kaldes skatteværdien af bundfradraget, forhøjes med ca. 12.000 kr., lidt afhængig af, hvilken kommune man bor i. Bruger vi de 12.000 kr. med fornuft, så kan de bruges til en fordeling mellem en konkurrenceforbedring af erhvervslivet og en nettolønsfremgang for lønmodtagerne.

Når vi vil have 6 pct.-skatten fjernet fuldstændig, så er det simpelt hen, fordi en marginalskat på 68 pct. er og bliver for meget.

35 pct. i erhvervsskatter skyldes, at hvis man sammenligner med de andre EF-lande, så viser det sig, at det er omtrent dér, gennemsnittet ligger, og det danske erhvervsliv skal i hvert fald ikke ligge over gennemsnittet, hvis det skal have en chance for at kunne konkurrere.

Endelig er der afgiftslettelsespuljen på 3 mia. kr. Det er simpelt hen, fordi vi ønsker at være parat, være beredt. I takt med at der vil komme et stigende antal domme fra EF om, at vi må have sat vores afgifter ned, ønsker vi selvfølgelig, ansvarlige som vi er, at have en pulje penge at gøre godt med.

En sådan politik er det eneste ansvarlige her, hvor vi står midt i en overenskomstsituation, for vores konkurrenceevne kan ikke tåle, at virksomhederne får lønudgifterne forøget. En reallønsfremgang og en konkurrenceevneforbedring opnås bedst gennem skattelettelser. Det erkendes af alle, ja, selv af regeringen, men der er altså ikke nogen, der vil lægge mandater til og gennemføre det i praksis sammen med os.

Her til morgen kunne vi høre i Radioavisen, at for de offentligt ansatte stiler man mod en lønstigning på 2 pct.; det lover bestemt ikke godt, hvis det bliver tilfældet, for der er jo en tendens til, at det får en afsmittende virkning på det private erhvervsliv. Der er ikke råd til 2 pct., der er ikke råd til 1 pct., der er ikke råd til 0 pct. Det, der er brug for, er, at bruttolønsudgiften bliver sat ned, samtidig med at nettolønningerne bliver sat op. Derfor skal vi stadig væk fastholde politikken med at udnytte skattelettelserne.

Vi vil udnytte cirka halvdelen af den naturlige afgang i den offentlige sektor og dermed reducere med 30.000 personer i år. Dertil skal så lægges ca. 25.000 personer, som gennem de mange privatiseringer overgår fra offentlig til privat ansættelse. Og så vil vi skabe så meget dynamik i den private sektor, at vi får plads til ca. 90.000 personer fra ledigheds- og bistandskøen plus de 30.000, som ellers skulle have været offentligt ansat, hvis den naturlige afgang ikke var blevet udnyttet. En sådan merbeskæftigelse i den danske erhvervssektor kræver ikke mirakler; det kræver blot en vækst svarende til vækståret 1969, det såkaldte skattefri år.

Fremskridtspartiet mener ikke, det er urealistisk, når man tager behørigt hensyn til, at vores skattelettelser jo er permanente, modsat situationen i 1969, hvor enhver vidste, at 1970 ville oprinde med fuld beskatning igen.

Vi agter at overflytte betydelige mængder opgaver til den private sektor, eller rettere vi vil tilbageflytte en masse opgaver til det private. For sandheden er jo den, at mange af de opgaver, vi foreslår privatiseret, tidligere har været varetaget privat, indtil man med salamisocialiseringen har opslugt dem i den offentlige sektor.

Der er sikkert dem, der mener, at de foreslåede privatiseringer er voldsomt ideologiske, men det er de ikke. Sagen er jo den, at privatiseringer er det eneste politiske redskab, vi har til rådighed, hvis vi på samme tid vil skabe et provenu til gældsafdrag og en driftsbesparelse til budgetforbedringer. Så de foreslåede privatiseringer er mindst lige så meget udtryk for de akutte fiskale behov.

Fremskridtspartiets ændringsforslag følger en blå tråd, der giver et opgør med tilskudspolitikken. Subsidier som præmiering af hinandens venner i alverdens interesseorganisationer må simpelt hen stoppes; det har vi ikke råd til. Vi følger en tråd, der giver erhvervsfrihed, modsat den nuværende situation, hvor man har høje skatter og så i den anden ende tilskud.

En vedtagelse af vores ændringsforslag vil selvfølgelig, som vi også har gjort opmærksom på i bemærkningerne, kræve efterfølgende vedtagelse af en lang række love om ophævelse af love; det skal selvfølgelig med. Og derudover skal der ske en generel deregulering af hele den offentlige sektor.